

Mirtis, kuri teikia Gyvybę. T. KŪDIKĖLIO JĖZAUS PRANCIŠKUS CSJ

Motina Bažnyčia Kalėdų laiku mus kviečia minėti Viešpaties Jėzaus gyvenimo tarp mūsų pradžios slėpinius, kurie tačiau yra Jo žemiškosios kelionės pabaigos provaizdžiai, pabaigos, kurią ypač apmąstome bei išgyvename per Didžiąją savaitę. Mat Viešpaties Jėzaus gimimas jau yra simbolis ir provaizdis Kapo slėpinio, Jo mirties. Nes Dievui tapti žmogumi yra didžiulis savęs apiplėšimas, kaip žmogui – mirti. Štai kodėl mūsų broliai, Rytų krikščionys, tapydami Viešpaties Gimimo ikonas, vaizduoja prakartėlę kaip kapą, o Kūdikėlio Jėzaus vystyklus – kaip įkapių drobulę.

Viešpaties Jėzaus Kristaus Krikšto slėpinys taip pat yra Jo mirties, Jo savęs apiplėšimo ant kryžiaus provaizdis ir simbolis, pranašystė. Nes krikštas nėra pirmiausia nuplovimas, krikštas pirmiausia – mirtis. Mirtis, kai krikštijamasis nardinamas į vandenį, pakrikštijamas Kristaus mirtyje, kad dalyvautų Jo Prisikėlime. Taip kaip Jėzaus krikštas, išreiškiantis bei simbolizuojantis Jo mirtį, padarė, kad ir kiekvieno iš mūsų krikštas tampa keliu bei vartais į prisikėlimą, į amžinąjį išgelbėjimą, taip ir tai, ką tas krikštas simbolizuoja bei pranašauja – Jėzaus mirtis ant kryžiaus – padaro, kad ir mūsų mirtis, kiekvieno iš mūsų mirtis tampa nebe blogio pergale, bet kelias į tikrąjį gyvenimą, apstų, kupiną šviesos ir meilės gyvenimą. Štai kodėl krikščioniui krikštas nėra vien tik paprastas nuplovimas vandeniui, bet dalyvavimas Dievo intymiojo gyvenimo slėpinyje, su kuriuo krikščioniui ir mirtis nebėra vien tik žmogiško gyvenimo kelio pabaiga, bet dalyvavimas Dievo gelmių gyvenime, Jo slėpiniuose. Svarbu apie tai mąstyti per Didžiąją savaitę, kai katechumenai ruošiasi būti panardinti į šiuos slėpinius, kai ir mes patys iš naujo mėginame pažvelgti į mūsų pačių krikšto slėpinio didybę bei gelmę.

Galilėjos Kanos vestuvių istorija yra to paties pagrindinio mūsų žmogiškosios istorijos įvykio – Jėzaus mirties, kuri mums teikia gyvybę, - provaizdis, simbolis ir pranašystė. Per šitas vestuves įvyksta tikrųjų vestuvių – Avinėlio ir Bažnyčios vestuvių – pranašystė. Vestuvės, kaip žinoma, du sujungia į vieną taip, kad niekas nebegali jų išskirti, nebent nuodėmė, nuodėmės mirtis. Kristus ir Bažnyčia taip pat tampa vienu kūnu būtent ant kryžiaus, kryžiaus šlovės spindesy. Ir tai įvyksta per Jėzaus kraują, išlietą už mus, kad Jo kraujas taptų mūsų krauju, kad mūsų kraujas taptų Jo krauju. O kraujas Šventajame Rašte reiškia gyvybę. Vadinasi, Kristaus ir Bažnyčios vestuvėse, jų tapime vienu kūnu, to kūno dieviškajame gyvenime dalyvaujame ir kiekvienas iš mūsų, mistinio Kristaus kūno – Bažnyčios – narys, kai Dievas pakviečia mus įžengti į Jo mylimojo Sūnaus Kryžiaus slėpinį. Tas gyvenimas yra dar labiau svaiginantis už vyną, kaip Giesmių giesmėje pasakyta: „Malonesnė tavo meilė, negu vynas” (Gg 1,2). Būtent toji meilė ir yra dieviškasis gyvenimas, į kurį kiekvienas iš mūsų esame kviečiami. Mums žengimas į šį gyvenimą dažnai yra labai skausmingas, skausmingas mūsų jautrumui, mūsų jausmams, mūsų išgyvenimams. Nes kai nebejaučiame Dievo, Jo meilės, Jo šviesos, atrodo, kad viskas baigta, kad Dievas mus apleido ir užmiršo. Kai mūsų santykis su Dievu tampa prėskas, viskas atrodo sužlugę: kokios dar gali būti ir vestuvės be vyno, vynui pasibaigus? Ir mūsų santykiyje su Dievu, ir mūsų pašaukime: ar tai būtų pašaukimas į šeimą, ar į vienuolyną, ar į kunigystę. Kai viskas tampa prėska, mums rodosi – viskas baigta, mes suklydome, padarėme klaidą. Bet būtent tada, kai viskas tampa prėska ir kai atrodo, jog suklydome ir kad reikia kuo greičiau pabėgti iš tos situacijos, iš šeimos, iš bendruomenės, iš tikėjimo, iš Bažnyčios, būtent tada reikia nepaprasto tikėjimo, kurio mes visi neturime, bet kurį turi Mergelė Marija ir kuri tiki už mus, ir kuri meldžiasi už mus. „Kas man ir tau, moterie? – atsako Jėzus Marijai. - Dar neatėjo mano valanda”. Toji valanda yra kryžius, tikrasis išsipildymas to, kas pranašaujama šiuo Kanos vestuvių ženkle. Bet Mergelės Marijos prašymas, maldavimas ir užtarimas yra realūs jau dabar. Mums tos vestuvės visiškai išsipildys amžinybėje, bet jau dabar jos realiai prasideda Mergelės Marijos maldoje, užtarime, jos tikėjime, kai ji sako: „Darykite, ką tik Jis jums lieps”. Ir mums tada tereikia tik paklusti: semti iš savo širdies prėską vandenį ir nešti jį tiems,

kam turime nešti: šeimoje - vyras žmonai, žmona vyrui, bendruomenėje - broliai broliams, seserys seserims, kunigystėje – kunigas Dievo tautai, ir Dievo tauta, ateinanti į Mišias, – kunigui, pagaliau Dievui. Dažnai atrodo, kad tai tik prėskas vanduo ir jokio džiaugsmo, kurį teikia vynas, negali nė būti. Bet jeigu tai darome iš paklusnumo Dievui, su tikėjimu, tada įvyksta stebuklas – tas vanduo tampa dar geresniu vynu už pirmą, ir to vyno yra apščiai: šeši dviejų trijų saikų talpos indai, maždaug 600 litrų. Atkreipkite dėmesį, kad tarnai to vyno neparagauja, nes jie tarnauja.

Kaip ir mes, ko gero, nieko nepajusime iš to pasikeitimo, kai tikėjimo paklusnumu sėdami prėską vandenį iš savo širdies nešime tiems, kuriuos turime mylėti. Bet jį priimantys ragaus nepaprasto skonio, nežemiško skonio vyno, nebe žmogaus vyno. Tai atrodo beprotybė, bet... Sykį viename vienuolyne atsakingajam už svečių priėmimą buvo labai sunku priimti vieną svečią, bet priėmė, mirė sau. Girdėjau atsakingojo už svečius skundą: „Kaip man buvo sunku priimti tą svečią”. Ir paskui girdėjau to svečio pasidžiaugimą: „Kaip nuostabiai buvau priimtas”. Tiesiog buvo galima prisiliesti prie šito stebuklo, kuris pasakojamas Kanos vestuvių Evangelijoje. Buvo atneštas tik prėskas vanduo, tačiau jis tapo vynu – dieviškosios meilės vynu, daug geresniu negu žmogus gali įpilti. Būtent taip Viešpats parodo savo šlovę, ir tik taip mes galime didžiausioje naktyje, išbandymuose bei suspaudimuose įtikėti Jį taip, kaip Mergelė Marija po kryžiumi.

Tas stebuklas, kuris įvyksta ant altoriaus: duona tampa Jėzaus Kūnu, o vynas – Jo Krauju, tas stebuklas gali įvykti ir mumyse, mūsų širdyse bei mūsų gyvenimuose. Tada, priėmę Jėzaus Kūną, jau nebe mes gyvename, bet Jis mumyse. Priėmę Jėzaus Kraują, nebe mes gyvename, bet Šv. Dvasia mumyse. Mūsų prėskas žmogiško gyvenimo vanduo tampa dieviškojo gyvenimo vynu. Gal neilgam: iki pirmo egoistiško atsigręžimo į save, iki pirmos apkalbos ar melo, iki pirmos nuodėmės, bet nors kurį laiką gyvename dievišką gyvenimą. Kokia beprotybė, tiesa? Daug didesnė, negu vandenį vynu paversti, bet ji yra tikrovė, ir per šių metų Didžiąją savaitę įvyks dar kartą, jeigu klusniai, pasitikėdami Mergelės Marijos tikėjimu bei užtarimu, nešime savo širdies prėską vandenį – ar mūsų santykiuose su Dievu, ar santykiuose su artimu. Tada pasirodys Viešpaties šlovė, ir žinosime, kad esame išgelbėti. Išgelbėti tikrajam, amžinajam, nenykstančiam dangiškajam džiaugsmui, kurio ir didžiausias šio pasaulio džiaugsmas, netgi mistinis džiaugsmas tėra tik labai blankus atspindys.